

"Bạn Biết Con Bạn Nhất" – Bài học Tôi Học được theo Cách Vất vả

Tôi không được chuẩn bị để trở thành “người mẹ đó.” Một người không bỏ cuộc. Một người chất vấn các nhà chuyên môn. Một người không chấp nhận câu "Cháu ổn cả mà", là một câu trả lời trọn vẹn. Nhưng khi đó là con mình, bạn trở thành người mà bạn không bao giờ tưởng tượng ra—bởi lẽ bạn "phải thế".

Con trai tôi chào đời khi được 28 tuần tuổi. Bé xíu, yếu ớt, nhưng đã là người có tinh thần chiến đấu. Suốt nhiều tháng trời, chúng tôi ở trong NICU¹ nhìn vào màn hình nhiều hơn là nhìn vào mắt con. Vì vậy, khi cuối cùng, được đưa con về nhà, chúng tôi níu lấy từng mốc phát triển như thể đó là phép màu. Và đó là—những phép màu "của cháu".

Nhưng có cái gì đó trong tôi luôn cảm thấy là mọi thứ không được ổn như đáng lý nó phải vậy. Khi tháng ngày trôi qua—tôi bắt đầu nhận thấy cháu bị chậm—cháu không bập bẹ như các em bé khác, không ngồi được nếu không có người đỡ trong khi các trẻ ở tuổi của cháu bò được, và cháu chỉ nhìn lướt qua mắt tôi rất nhanh. Mỗi cảnh báo đỏ xuất hiện đều vẫn gập cầu: “Cháu thế là quá giỏi đối với một đứa bé 28 tuần tuổi.”

Lúc đầu, tôi chấp nhận câu đó. Dĩ nhiên là cháu sẽ chậm hơn một chút. Tôi tự bảo bản thân phải kiên nhẫn, không so sánh nữa. Nhưng bên trong, cảm giác không ổn ngày một lớn hơn.

Tôi bắt đầu ghi chép—các đoạn phim, các tấm hình, các trình tự thời gian. Tôi mang tất cả đến các cuộc hẹn đều đặn của chúng tôi với bác sĩ chuyên khoa nhi. Tôi nói lên các lo ngại của mình, ban đầu còn ngần ngại, nhưng mỗi lần tôi lại lên tiếng lớn hơn.

Những lo ngại của tôi bị xua tan không chỉ một lần.

“Cháu sẽ theo kịp mà.”

“Con trai thường chậm hơn.”

“Chị đang nghĩ quá rồi.”

“Một số bà mẹ chỉ muốn có chẩn đoán để nhận được tài trợ cho dịch vụ hỗ trợ.”

Lời cuối đó thật xúc phạm.

Tôi đâu có đang tìm tài trợ—Tôi đang tìm "những câu trả lời". Tìm sự hướng dẫn. Tìm ai đó nói, “Đúng, tôi thấy những gì chị thấy. Chúng ta hãy tìm hiểu thêm.” Nhưng việc đó đã không bao giờ đến. Ít nhất là không phải ngay ban đầu.

Cuối cùng, tôi đến đỉnh điểm không còn chịu nổi. Tôi bắt đầu tìm kiếm ý kiến thứ hai. Tôi mất nhiều giờ để đọc các nghiên cứu về phát triển cho tới khi hai mắt tôi mờ đi. Không phải tôi không tin các bác sĩ—mà họ có vẻ không tin "tôi".

Cuối cùng, sau gần hai năm theo đuổi đến cùng và cơn co giật đầu tiên của cháu do động kinh, chúng tôi có được chẩn đoán đầu tiên: chậm phát triển toàn diện, bại não và động kinh. Nó không trả lời được hết tất cả các câu hỏi, nhưng nó cho chúng tôi một khung hình. Và cùng với đó là can thiệp sớm, trị liệu, và loại hỗ trợ mà tôi đã phải van nài.

Tôi nhớ là đã khóc hôm đầu tiên đó cùng với bác sĩ chuyên khoa nhi mới của con trai chúng tôi — không phải vì chẩn đoán, mà vì cuối cùng, ai đó "đã nhìn ra" cháu. Bà ấy đã nhìn ra "chúng tôi" và bảo tôi rằng giờ tôi có thể là một người mẹ và chăm sóc cho con trai, bà ấy sẽ điều phối các dịch vụ y tế.

Giờ, bao nhiêu năm sau, cháu đang phát triển theo một cách không giống ai, tuyệt vời của riêng cháu. Cháu vẫn có những khó khăn, nhưng cháu đã có những tiến bộ mà không ai nghĩ là có thể đạt được. Và trải qua tất cả, tôi đã học được một điều trên hết những thứ khác:

"Bạn biết con bạn nhất."

Câu đó tôi đã từng cảm thấy như thể một lời dễ buông. Nhưng giờ, tôi nắm lấy nó như thể một lá chắn. Không ai dành thời gian với con nhiều hơn bạn. Không ai thấy những gì bạn thấy hàng ngày. Trực giác của bạn là "thật", và "có cơ sở".

Nếu bạn là cha, mẹ đọc những điều này và cảm thấy như thể những lời đó đang hét vào khoảng không, thì hãy để tôi là tiếng nói vọng lại: "Hãy cứ tiếp tục." Hãy tin vào bản thân. Đừng sợ chất vấn. Đừng sợ thúc ép. Bạn không phải là đang đòi hỏi—bạn đang "tận tâm".

Và các nhà chuyên môn: xin hãy lắng nghe. Xin hãy tin các bà mẹ, ông bố và người chăm sóc, họ đến gặp quý vị không phải với sự hiểu chiến, mà với trái tim. Chúng tôi không tìm một cái nhãn hay tờ thông tin. Chúng tôi đang cố cho con sự khởi đầu tốt nhất có thể cho cuộc đời mà con xứng đáng có.

Mất một thời gian lâu tôi mới lấy lại được sự tự tin vào tiếng nói của mình. Tôi ước giá mà tôi có được sự tự tin đó sớm hơn. Nhưng giờ tôi lên tiếng—không chỉ cho con trai tôi, mà cho từng cha, mẹ ngoài kia vẫn đang tìm kiếm ai đó lắng nghe họ.

Và cho bạn, đang đọc những dòng này với những lo lắng trong ngực và những câu hỏi trong tim bạn:

Không phải là bạn đang tưởng tượng đâu.

Không phải chỉ mình bạn đâu.

Bạn biết con mình nhất.

Hãy kiên định về điều đó. Điều đó quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Tác giả Clare, a Mum Who Refused to Be Silenced (một Người Mẹ Không Chịu Bị Làm cho Im lặng)